

Sygn. akt VI Ka 636/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 grudnia 2013 r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze w VI Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Tomasz Skowron

Protokolant Anna Potaczek

po rozpoznaniu w dniu 30 grudnia 2013 r.

sprawy **M. B.**

obwinionego z art. 96 § 3 kw

z powodu apelacji, wniesionej przez obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze

z dnia 30 września 2013 r. sygn. akt II W 405/13

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok wobec obwinionego M. B.,

II. zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa zryczałtowane wydatki w kwocie 50 zł za postępowanie odwoławcze oraz wymierza opłatę w kwocie 30 zł.

Sygn. akt VI Ka 636/13

UZASADNIENIE

M. B. obwiniony został o to, że w okresie od 23 listopada 2012 r. do 19 lutego 2013 r. nie udzielił informacji Straży Miejskiej w K. komu jako użytkownik pojazdu marki V. o nr rej. (...) w dniu 14 lipca 2012 r. o godz. 14:30 powierzył pojazd do kierowania, tj. o wykroczenie z art. 96 § 3 kw w zw. z art. 78 ust. 4 ustawy z dnia 20.06.1997 r. Prawo o ruchu drogowym;

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze wyrokiem z dnia 30 września 2013 r. w sprawie o sygn. IIW 405/13:

I. uznał obwinionego M. B. za winnego tego, że w okresie od 23 listopada 2012 r. do 19 lutego 2013 r. w J. na ul. (...) nie udzielił informacji Straży Miejskiej w K. komu jako użytkownik pojazdu marki V. o nr rej. (...) w dniu 14 lipca 2012 r. o godz. 14:30 powierzył pojazd do kierowania, tj. wykroczenia z art. 96 § 3 kw i za to na podstawie art. 96 § 1 w zw. z § 3 kw wymierzył mu karę 300 (trzystu) złotych grzywny,

II. na podstawie art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 119 kpow, zwolnił obwinionego od ponoszenia kosztów postępowania w niniejszej sprawie, obciążając nimi Skarb Państwa.

Apelację od zapadłego wyroku wywiódł osobiście M. B..

Obwiniony nie zgadzając się z wyrokiem Sądu I instancji podważył w apelacji uprawnienia straży miejskiej w zakresie czynów określonych w art. 96 § 3 k.w., wskazując, iż w przypadku tego typu sprawach, straż miejska nie może być oskarżycielem publicznym, albowiem sprawy o wykroczenia z art. 96 § 3 k.w., nie należą one do zakresu ich działań (art. 17 § 3 kpow). Argumentując zaprezentowane w apelacji stanowisko, jego autor odniósł się do przepisów ustawy

– Prawo o ruchu drogowym, in concreto art. 129 b ust. 2 pkt 1 i 2, który to przepis określa zakres kompetencji straży miejskiej, co do wykonywania kontroli ruchu drogowego, podnosząc, iż zakres podmiotowy i przedmiotowy uprawnień straży miejskiej określony w tym przepisie nie obejmuje czynu stypizowanego w art. 96 § 3 k.w. Zdaniem skarżącego, taki stan prawny winien prowadzić (wobec wszczęcia postępowania – skierowania wniosku o ukaranie przez straż miejską), do umorzenia postępowania w sprawie z uwagi na brak skargi uprawnionego oskarżyciela (art. 5 § 1 pkt 9 kpow).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obwinionego M. B. na uwzględnienie nie zasługiwała.

Mając na uwadze treść apelacji obwinionego rozważania w sprawie należy zacząć od przypomnienia, iż art. 17 § 3 kpow stanowi, że straży gminnej (miejskiej) przysługują uprawnienia oskarżyciela publicznego, „gdy w zakresie swego działania w tym w trakcie prowadzonych czynności wyjaśniających ujawniły wykroczenia i wystąpiły z wnioskiem o ukaranie”. Uprawnienia straży gminnych (miejskich) w zakresie czuwania nad porządkiem i kontroli ruchu drogowego określone zostały w art. 129b ustawy – Prawo o ruchu drogowym, który to przepis wskazuje na zakres podmiotowy i przedmiotowy działań straży gminnej (miejskiej). O ile zatem można się zgodzić, iż art. 129b ust. 2 pkt 1 i 2 ustawy odnosi się jedynie do kierującego pojazdem i uczestnika ruchu drogowego, o tyle – czego nie dostrzega skarżący – ów zakres podmiotowo-przedmiotowy został rozszerzony (uzupełniony) poprzez dodanie ustawą z dnia 29 października 2010 r. o zmianie ustawy - Prawo o ruchu drogowym oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z dnia 30 listopada 2010 r.), art. 129b ust. 3 pkt 7 ustawy (wszedł on w życie 31 grudnia 2010 roku), w którym wskazano, iż ramach wykonywania kontroli ruchu drogowego strażnicy gminni (miejscy) są uprawnieni do żądania od właściciela lub posiadacza pojazdu wskazania, komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie – stąd niezasadne jest podnoszenie zarzutu, że uprawnienia straży nie istnieją wobec właściciela czy posiadacza pojazdu. Na mocy tej samej ustawy z dnia 29 października 2010 roku w Kodeksie wykroczeń dodano art. 96 § 3 k.w., który przewiduje karę dla osoby, która wbrew obowiązkowi nie wskaże na żądanie uprawnionego organu, komu powierzyła pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie. Idąc dalej, w rozporządzeniu Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 17 listopada 2003 r. w sprawie wykroczeń, za które strażnicy straży gminnych (miejskich) są uprawnieni do nakładania grzywien w drodze mandatu karnego (Dz. U. Nr 208, poz. 2026, z późn. zm.) na skutek rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 16 lutego 2011 r. zmieniającego rozporządzenie w sprawie wykroczeń, za które strażnicy straży gminnych (miejskich) są uprawnieni do nakładania grzywien w drodze mandatu karnego (Dz. U. z dnia 18 lutego 2011 r.) w jego art. 2 ust. 1 wskazano, iż strażnicy są uprawnieni do nakładania grzywien w drodze mandatu karnego między innymi za wykroczenie określone w art. 96 § 3 k.w. Wreszcie, art. 99 kpow stanowi, iż „w razie odmowy przyjęcia mandatu karnego lub nieuiszczenia w wyznaczonym terminie grzywny nałożonej mandatem zaocznym, organ, którego funkcjonariusz nałożył grzywnę, występuje do sądu z wnioskiem o ukaranie. We wniosku tym należy zaznaczyć, że obwiniony odmówił przyjęcia mandatu albo nie uiścił grzywny nałożonej mandatem zaocznym, a w miarę możliwości podać także przyczyny odmowy”.

W świetle powyższych regulacji prawnych (dokonanych zmian) wydaje się nie budzić żadnych wątpliwości, iż celem ustawodawcy było umożliwienie straży gminnej (miejskiej) nabycia uprawnień do złożenia wniosku o ukaranie za czyn z art. 96 § 3 k.w. (w zw. z art. 78 ust. 4 ustawy Prawo o ruchu drogowym: „Właściciel lub posiadacz pojazdu jest obowiązany wskazać na żądanie uprawnionego organu, komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie, chyba że pojazd został użyty wbrew jego woli i wiedzy przez nieznaną osobę, czemu nie mógł zapobiec”). Warto przy tym zwrócić uwagę na treść orzeczenia Sądu Najwyższego z dnia 18 października 2011 roku, IV KK 237/11, który wskazał, iż „Straż gminna (miejska) do 31 grudnia 2010 r. nie posiadała uprawnień do złożenia wniosku o ukaranie za wykroczenie z art. 97 k.w. w zw. z art. 78 ust. 4 p.r.d. wobec właściciela lub posiadacza pojazdu, który nie wykonał obowiązku wskazania, komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie” czy wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 maja 2011 roku, III K 118/11: „Obowiązujący w 2008 r. stan prawny, nie dawał straży miejskiej/gminnej, legitymacji do wystąpienia z wnioskiem o ukaranie przeciwko właścicielowi lub posiadaczowi pojazdu o wykroczenie polegające na niewskazaniu osoby, której powierzył pojazd do kierowania lub używania”, która to treść judykatów daje asumpt do zajęcia stanowiska, iż po wejściu w życie wskazanych

wyżej zmian, a więc od 31 grudnia 2010 roku, straż gminna (miejska) takowe uprawnienia nabyła. Jednocześnie przywołać należy akceptowany przez Sąd Okręgowy pogląd doktryny – „ W wyniku nowelizacji p.r.d. ustawą [...] z dnia 29 października 2010 r. o zmianie ustawy - prawo o ruchu drogowym oraz niektórych innych ustaw [(Dz. U. Nr 225, poz. 1466)] strażnicy gminni (miejscy) w ramach wykonywania kontroli ruchu drogowego są upoważnieni do żądania od właściciela lub posiadacza pojazdu wskazania komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie (art. 129b ust. 7 p.r.d.). Obecnie straż gminna ma uprawnienia oskarżyciela publicznego w sprawach o wykroczenie z art. 96 § 3 k.w., przewidującego odpowiedzialność za niewskazanie, wbrew obowiązkowi, na żądanie uprawnionego organu, komu został powierzy pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie” (vide: Stefański Ryszard A., przegląd orzeczn., WPP.2011.2.59,Przegląd uchwał Izby Karnej Wojskowej oraz Izby Wojskowej Sądu Najwyższego w zakresie prawa karnego procesowego za 2010 r. Teza nr 7 149911/7).

W świetle uprzedniego, stanowisko prezentowane przez autora apelacji nie mogło zasługiwać na uwzględnienie.

Kierunek apelacji, co do winy obligował Sąd II instancji do kontroli zaskarżonego orzeczenia, także co do kary (art. 447 § 1 k.p.k. w zw. z art. 119 kpow).

Mając na uwadze dyrektywy sądowego wymiaru kary (art. 33 k.w.), okoliczności przedmiotowe i podmiotowe czynu, które trafnie wyeksponował Sąd Rejonowy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku (vide: strona 3 uzasadnienia wyroku). jak również właściwości i warunki osobiste obwinionego, kara mu wymierzona wydaje się stosunkowo łagodna. Podnieść bowiem trzeba, iż za przypisany obwinionemu M. B. czyn, została orzeczona kara grzywny w wymiarze oscylującym w dolnej granicy zagrożenia ustawowego, którą wyznacza treść art. 24 § 1 k.w., a zatem żadną miarą nie można jej uznać za surową, a tym bardziej rażąco surową. Z całą pewnością kara grzywny w kwocie 300 złotych nie będzie nadmiernie dolegliwa. Z drugiej zaś strony stanowi adekwatną, słuszną i sprawiedliwą sankcję karną za popełnione wykroczenie.

Nie znajdując zatem podstawy faktycznej ani prawnej dla uwzględnienia apelacji obwinionego, Sąd II instancji zaskarżony wyrok, jako trafny i prawidłowy utrzymał w mocy.

Na podstawie art. 634 k.p.k. i art. 627 k.p.k. w zw. z art. 119 kpow oraz art. 118 § 1 kpow w zw. z § 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10.10.2001 r. w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia Sąd Okręgowy zasądził od obwinionego M. B. na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze w kwocie 50 złotych, zaś na podstawie art. 3 ust. 1 i art. 21 ust. 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych orzekł opłatę w kwocie 30 złotych za II instancję.